

Sygn. akt I C 239/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Kamila Rzucidło-Sidorska

Protokolant Kamila Mołągowska

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 02 grudnia 2016 roku w Ciechanowie

sprawy z powództwa J. C., A. (...) spółka jawna z siedzibą w L.

przeciwko (...) w C.(...)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) w C. (...) na rzecz powoda J. C.,

A. (...) spółka jawna z siedzibą w L. kwotę 11 316,10 zł (jedenaście tysięcy trzysta szesnaście złotych dziesięć groszy), przy czym od kwoty 11 186,15 zł (jedenaście tysięcy sto osiemdziesiąt sześć złotych piętnaście groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 02 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

III. zasądza od pozwanego (...) w C.(...) na rzecz powoda J. C.,

A. (...) spółka jawna z siedzibą w L. kwotę 5 586 zł (pięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4 817 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt I C 239/16

UZASADNIENIE

Powód J. C., A. M. (...) Sp. j. z siedzibą w L. wniósł w dniu 2 lutego 2016 r. (data nadania w placówce pocztowej) pozew do tut. sądu wnosząc o zasądzenie od pozwanego (...) w C.(...) kwoty 15.368,99 zł (stanowiącej sumę należności wynikającej z faktur VAT nr (...), w tym z należnymi odsetkami) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W związku ze spłatą przez pozwanego w dniu 12 lipca 2016 r. części należności głównej w łącznej wysokości 4.182,84 zł wynikającej z faktur VAT nr (...), powód J. C., A. M. (...) Sp. j. z siedzibą w L. pismem z dnia 15 lipca 2016 r. (data nadania

w placówce pocztowej) - skonkretyzowanym w piśmie z dnia 5 października 2016 r. (data nadania w placówce pocztowej) - cofnął pozew w tym zakresie, jednocześnie podtrzymując żądanie pozwu w zakresie zasądzenia kwoty 11.186,15 zł, która to kwota obejmuje: 10.863,61 zł z tytułu pozostałej niespłaconej należności głównej oraz 322,54 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek, oraz zasądzenia kwoty 129,95 zł z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie od

zapłaconej kwoty 4.182,84 zł obliczonych od dnia wniesienia pozwu, tj. 2 lutego 2016 r. do dnia zapłaty, tj. 12 lipca 2016 r. Ponadto podtrzymywał wniosek o zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany (...) w C. (...) w piśmie z dnia 19 sierpnia 2016 r. wyraził zgodę na cofnięcie pozwu. W odpowiedzi na pozwę złożonym do tut. sądu w dniu 23 sierpnia 2016 r. -wniósł, zaś o oddalenie powództwa, ewentualnie w razie jego uwzględnienia o rozłożenie zadłużenia na 5 równych miesięcznych rat oraz podniósł, iż jest gotów do zawarcia ugody z powodem. Szpital nie kwestionował istnienia zobowiązania i dotychczas niespłaconej kwoty należności głównej, wskazał, że żądanie powoda co do zasady jest uzasadnione, a opóźnienia w płatnościach wynikają z jego bardzo trudnej sytuacji finansowej. Pozwany ponadto wnosił o nieobciążanie go kosztami procesu z uwagi na art. 102 KPC.

W odniesieniu do w/w odpowiedzi pozwanego powód J. C., A. M. (...) Sp. j. z siedzibą w L. w piśmie z dnia 5 października 2016 r. (dania nadania w placówce pocztowej) nie wyraził zgody na zawarcie ugody i oponował przeciwko wnioskowi pozwanego o rozłożenie należności na raty i nieobciążanie go kosztami procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W wyniku postępowań o udzielnie zamówienia publicznego, prowadzonych w trybie przetargu nieograniczonego, na postawie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz.U. 2004 nr 19 poz. 177 z późn. zm.) w dniach 17 października 2013 r., 7 stycznia 2014 r. i 11 sierpnia 2015 r. strony: pozwany - (...) w C. (...) i powód – J. C., A. M. (...) Sp. j. z siedzibą w L. zawarły 3 umowy nr (...), których przedmiotem była odpowiednio - dostawa materiałów medycznych jednorazowego użytku, materiałów opatrunkowych – opatrunki do dializoterapii oraz sprzętu jednorazowego użytku, wymienionych w zestawieniach asortymentowo - wartościowych, stanowiących załącznik do każdej z umów. Pierwsza i trzecia umowa obowiązywały w terminie 2 lat od ich zawarcia, natomiast druga umowa obowiązywała strony w okresie 1 roku od jej zawarcia. Szpital zobowiązany był zapłacić cenę za dostarczony towar w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury VAT.

(bezsporne, w tym umowy wraz z załącznikami – k. 13-20 akt)

Na zamówienie pozwanego składne w formie faksowej lub telefonicznej z której każdorazowo sporządzano notatki, powód dostarczył towary, a następnie wystawił z tego tytułu faktury VAT. Łączna wartość tych faktur wyniosła 15.046,45 zł, w tym:

- nr (...) z dnia 10 sierpnia 2015 r. na kwotę 1.677,24 zł z terminem wymagalności 9 września 2015 r.,
- nr (...) z dnia 11 sierpnia 2015 r. na kwotę 758,16 zł, z terminem wymagalności 10 września 2015 r.,
- nr (...) z dnia 17 sierpnia 2015 r. na kwotę 395,28 zł, z terminem wymagalności 16 września 2015 r.,
- nr (...) z dnia 17 sierpnia 2015 r. na kwotę 1.183,68 zł, z terminem wymagalności 16 września 2015 r.,
- nr (...) z dnia 25 sierpnia 2015 r. na kwotę 168,48 zł, z terminem wymagalności 24 września 2015 r.,
- nr (...) z dnia 15 września 2015 r. na kwotę 2.688,66 zł, z terminem wymagalności 15 października 2015 r.,
- nr (...) z dnia 23 września 2015 r. na kwotę 405,00 zł, z terminem wymagalności 23 października 2015 r.,
- nr (...) z dnia 5 października 2015 r. na kwotę 2.527,20 zł, z terminem wymagalności 4 listopada 2015 r.,
- nr (...) z dnia 14 października 2015 r. na kwotę 672,84 zł, z terminem wymagalności 13 listopada 2015 r.,
- nr (...) z dnia 19 października 2015 r. na kwotę 113,40 zł, z terminem wymagalności 18 listopada 2015 r.,
- nr (...) z dnia 20 października 2015 r. na kwotę 3.419,71 zł, z terminem wymagalności 19 listopada 2015 r.,

- nr (...) z dnia 30 października 2015 r. na kwotę 1.036,80 zł, z terminem wymagalności 29 listopada 2015 r.

(bezsporne, w tym faktury VAT wraz z potwierdzeniami zamówień i potwierdzeniami doręczeń - k. 21-56 akt)

Pozwana placówka medyczna nie uregulowała należności za które zostały wystawione w/w faktury VAT w terminie ich wymagalności.

(bezsporne)

Powód pismem z dnia 9 grudnia 2015 r. wezwał pozwanego szpital do zapłaty należności w terminie do dnia 14 grudnia 2015 r. lub też przedstawienia w tym terminie własnej propozycji polubownej spłaty zobowiązania, z zastrzeżeniem, że w przypadku nieuregulowania zobowiązania w powyższym terminie sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego. Pozwany Szpital na to wezwanie nie odpowiedział.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 57-58 akt)

W związku z powyższym powód skapitalizował odsetki od należności głównej według stanu na dzień 1 lutego 2016 r. i naliczyła z tego tytułu kwotę 322,54 zł. (bezsporne)

(...) w C.(...)po dniu wniesienia pozwu – w dniu 12 lipca 2016 r. spłacił część należności głównej w łącznej kwocie 4.182,84 zł z tytułu faktur VAT nr (...).

(bezsporne, w tym potwierdzenie przelewu – k. 72 akt)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny. Roszczenie zostało oparte na dokumentach w postaci faktur VAT, które nie zostały zakwestionowane przez pozwanego. Pozwany nie negocjował przy tym ani faktu dostawy towarów, stosownie do wystawionych faktur, ani tego, że nie zapłacił powodowej spółce części ceny za dostarczony mu towar w terminie wymagalnym.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Strony niniejszego procesu łączyły umowy dostawy. Zgodnie z art. 605 k.c. przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczenia częściami albo okresowo, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny.

W sprawie niniejszej bezspornym było, iż dostawca (tu: powodowa spółka) spełnił swój obowiązek i dostarczył towary w postaci – materiałów medycznych jednorazowego użytku, materiałów opatrunkowych oraz sprzętu jednorazowego użytku, zaś odbiorca (tu: pozwany szpital) odebrał te rzeczy, lecz za wystawione faktury VAT nie uiścił należności, mimo upływu terminu wskazanego w nich, a ustalonego zgodnie z treścią umów. Dopiero w toku niniejszego postępowania w dniu 12 lipca 2016 r. pozwany spłacił na poczet należności wynikających z faktur VAT nr (...) łączną kwotę w wysokości 4.182,84 zł. Wobec czego powód cofnął powództwo w tej części.

Treść art. 203 § 1 k.p.c. wskazuje, iż pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Natomiast § 4 tego artykułu stanowi, iż sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Sąd stwierdził, że z okoliczności sprawy nie wynika, by częściowe cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa, ponadto pozwany nie sprzeciwiał się tej czynności procesowej, wobec czego należało uznać, iż powód skutecznie cofnął pozew w zakresie kwoty – 4.182,84 zł i w tym zakresie należało umorzyć postępowanie zgodnie z art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c., o czym orzeczono **w pkt II sentencji wyroku.**

W niniejszej sprawie – jak wskazano wyżej - pozwany uiszczył należności wynikające z faktur VAT nr (...), po dniu ich wymagalności, tym samym powodowi na podstawie

art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym to jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§ 1); jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§ 2), przysługuje żądanie o zasądzenie odsetek za czas opóźnienia, z którego skorzystał wnosząc o zasądzenie odpowiednio kwoty skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w wysokości 129,95 zł liczonych od zapłaconej kwoty należności głównej w wysokości 4.182,84 zł od dnia wniesienia pozwu, tj. 2 lutego 2016 r. do dnia faktycznej jej zapłaty, tj. 12 lipca 2016 r.

Ponadto powód podtrzymywał żądanie pozwu w pozostałej niespłaconej przez stronę pozwaną części, tj. kwoty w wysokości 11.186,15 zł na którą to składały się: kwota - 10.863,61 zł z tytułu pozostałej kwoty niespłaconej należności głównej wynikającej z faktur VAT nr (...) oraz 322,54 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek - wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 lutego 2016 r. do dnia zapłaty.

Sąd przychylił się ku powyższym i uwzględnił obie kwoty zbiorczo, orzekając jak **w pkt I sentencji wyroku**.

Stosownie do art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. W niniejszej sprawie pozwany podniósł, że powodem nieuregulowania przez niego w terminie zobowiązań jest brak wystarczających środków finansowych spowodowany niedostatecznym dofinansowaniem tego podmiotu przez NFZ, a nie brakiem jego dobrej woli w spłacaniu zobowiązań. Pozwany podniósł także, że mając ograniczone środki i realizując społecznie istotną funkcję, zmuszony jest podejmować często trudne decyzje, które długi winien spłacać w pierwszej kolejności. W ocenie pozwanego zachodzi więc szczególnie uzasadniony wypadek, o którym stanowi art. 320 k.p.c., co według jego poglądu winno uzasadnić rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o rozłożenie świadczenia na raty. Przede wszystkim należy podkreślić, że faktem znanym sądowi z urzędu jest nie regulowanie przez pozwanego należności wobec swych kontrahentów, o czym świadczą liczne procesy sądowe. Jego obowiązkiem jest więc zaciąganie jedynie takich zobowiązań, które będzie w stanie realizować. To na tym bowiem podmiocie ciąży obowiązek takiego gospodarowania uzyskanymi środkami, aby posiadać środki na bieżące regulowanie należności wobec swoich kontrahentów. Niedopuszczalnym jest przenoszenie kosztów finansowania działalności pozwanego na inne podmioty. Są one uczestnikami obrotu gospodarczego, których celem i zadaniem jest osiąganie zysku. Do zakresu ich działalności nie należy kredytowanie działalności innych jednostek, nawet takich, jakimi są szpitale. Warto też podkreślić, że pozwany deklarował chęć zawarcia ugody z powodem. Mimo to jednak żaden jego przedstawiciel nie stawiał się na rozprawie przed miejscowym sądem. Żaden jego przedstawiciel nie kontaktował się również ze stroną powodową. Powyższe okoliczności powodują daleko idący sceptycyzm co do rzeczywistej woli spłaty przez pozwanego zobowiązań i w ocenie sądu mają na celu jedynie - niezaskłujące na uwzględnienie - odroczenie spłaty zaciągniętych zobowiązań.

Orzekając o kosztach procesu, w **pkt sentencji III wyroku**, sąd oparł się o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu określoną w art. 98 k.p.c., zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) (§ 1). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (odpowiednio radcę prawnego) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3).

W odniesieniu do odpowiedzialności z tytułu kosztów procesu, cofnięcie pozwu traktowane jest jako przegranie sprawy, chyba że wywołane było zaspokojeniem roszczenia powoda w toku procesu (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 15 stycznia 2003, I ACz 6/03, OSA 2003/9/40). W niniejszej sprawie pozwany po wytoczeniu powództwa (2 lutego 2016 r.) w dniu 12 lipca 2016 r. zapłacił powodowi część należności objętej żądaniem pozwu. Tym samym zasadne jest żądanie powoda zwrotu kosztów procesu. Pozwany przegrał proces w całości, a zatem winien mu zwrócić wszystkie poniesione przez niego, a niezbędne koszty procesu. Na koszty te złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 769,00, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 4.800,00 zł ustalone stosownie do przepisu § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 5 listopada 2015 r.), a także opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o nieobciążanie go kosztami procesu, w którym powołał się on na treść art. 102 k.p.c. Przepis ten stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W przedmiotowej sprawie nie ujawnił się wypadek szczególnie uzasadniony. Stwierdzić bowiem należy, że to niesumiennie i oczywiście niewłaściwe postępowanie pozwanego doprowadziło do zainicjowania procesu i powstania związanych z nim kosztów. Pozwany prowadził proces w sposób nielojalny. Usiłował go przewlekać poprzez zaproponowanie zawarcia ugody. Następnie nie podjął w kierunku jej zawarcia żadnych czynności. Pozwany, z uwagi na swoje postępowanie, nie zasługuje więc na potraktowanie go w uprzywilejowany sposób, a w rezultacie na zwolnienie go z obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy orzekł, jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)